

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — International Transport Workers' Federation, Finnish Seamen's Union przeciwko Viking Line ABP, Ou Viking Line Eesti

(Sprawa C-438/05) ⁽¹⁾

(Transport morski — Prawo przedsiębiorczości — Prawa podstawowe — Cele wspólnotowej polityki społecznej — Działania zbiorowe podjęte przez związek zawodowy przeciw przedsiębiorcy prywatnemu — Układ zbiorowy, którego celem jest odwiedzenie przedsiębiorstwa od rejestracji statku pod banderą innego państwa członkowskiego)

(2008/C 51/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: International Transport Workers' Federation, Finnish Seamen's Union

Strona pozwana: Viking Line ABP, Ou Viking Line Eesti

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal, Civil Division — Wykładnia art. 43 WE oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między państwami członkowskimi i między państwami członkowskimi a państwami trzecimi (Dz.U. L 378, str. 1) — Działania zbiorowe podjęte przez związek zawodowy przeciw przedsiębiorcy prywatnemu celem zmuszenia go do przyjęcia układu zbiorowego, który uniemożliwia rejestrację statków tego przedsiębiorcy pod banderą innego państwa członkowskiego — Możliwość zastosowania art. 43 WE lub rozporządzenia nr 4055/86 na podstawie tytułu XI traktatu WE oraz wyroku w sprawie C-67/96 Albany — Możliwość powołania się przez przedsiębiorstwo na art. 43 WE lub rozporządzenie nr 4055/86 przeciwko innemu podmiotowi, w tym organizacji związkowej odnośnie do jej działań zbiorowych

Sentencja

1) Wykładni art. 43 WE należy dokonywać w ten sposób, że zasadniczo z zakresu stosowania tego przepisu nie są wyłączone działania zbiorowe podjęte przez związek zawodowy lub zrzeszenie związków zawodowych przeciwko przedsiębiorcy celem skłonienia go do zawarcia układu zbiorowego, którego treść ma na celu odwiedzenie tego przedsiębiorcy od skorzystania ze swobody prowadzenia działalności gospodarczej.

2) Artykuł 43 WE może przyznawać prywatnemu przedsiębiorcy prawa, na które ten może się powoływać przeciwko związkowi zawodowemu lub zrzeszeniu związków zawodowych.

3) Wykładni art. 43 WE należy dokonywać w ten sposób, że działania takie jak działania rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, które mają na celu skłonienie przedsiębiorstwa prywatnego, którego siedziba znajduje się w określonym państwie członkowskim, do zawarcia układu zbiorowego pracy ze związkiem zawodowym posiadającym siedzibę w tym państwie i do stosowania postanowień zawartych w tym układzie do pracowników spółki zależnej tego przedsiębiorstwa z siedzibą w innym państwie członkowskim, stanowią ograniczenia w rozumieniu tego przepisu.

Ograniczenia te mogą być zasadniczo uzasadnione ochroną nadrzędnego względu interesu ogólnego, takiego jak ochrona pracowników, pod warunkiem że zostanie wykazane, że są odpowiednie dla zapewnienia realizacji słusznego celu i nie wykraczają poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 60 z 11.3.2006 r.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-465/05) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Zawód pracownika ochrony — Usługi w zakresie prywatnej ochrony — Przyrzeczenie lojalności Republice Włoskiej — Zezwolenie prefekturalne — Miejsce prowadzenia działalności — Minimalne zatrudnienie — Złożenie kaucji — Administracyjna kontrola cen świadczonych usług)

(2008/C 51/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i E. Montaguti, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoch (Przedstawiciele: I. M. Bruga-glia, pełnomocnik, D. Del Gaizo, avocat)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-szenie art. 43 WE i 49 WE — Warunki wykonywania zawodu pracownika prywatnej ochrony — Obowiązek przyrzeczenia lojalności Republice Włoskiej — Obowiązek uzyskania zezwo-lenia prefekturalnego

Sentencja

1) Wprowadzając w ramach tekstu skonsolidowanego ustaw o bezpieczeństwie publicznym (Testo Unico delle Leggi di Pubblica Sicurezza), zatwierdzonego dekretem królewskim nr 773 z dnia 18 czerwca 1931 r. ze zmianami, przepisy stanowiące, że:

- działalność pracownika ochrony może być wykonywana tylko po złożeniu przyrzeczenia lojalności Republice Włoskiej, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 49 WE,
- działalność w zakresie prywatnych usług ochrony może być wykonywana przez usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim wyłącznie po uzyskaniu ograniczonego terytorialnie zezwolenia Prefetto, bez uwzględnienia obowiązków, którym usługodawcy ci podlegają już w państwie członkowskim pochodzenia, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 49 WE,
- ważność tego zezwolenia ogranicza się do określonego terytorium, a jego wydanie uzależnione jest od liczby i wielkości prywatnych agencji ochrony działających na tym terytorium, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 49 WE,
- prywatne agencje ochrony obowiązane są dysponować miejscem prowadzenia działalności w każdej prowincji, w której wykonują swoją działalność, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 49 WE,
- członkowie personelu tych agencji powinni posiadać indywidualne zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie ochrony, bez uwzględnienia kontroli i weryfikacji już dokonanych w państwie członkowskim pochodzenia, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 49 WE,
- w celu uzyskania zezwolenia prywatne agencje ochrony powinny zatrudniać minimalną/maksymalną liczbę osób, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 49 WE,
- przedsiębiorstwa te obowiązane są złożyć kaucję w kasie depozytowej, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 49 WE oraz
- ceny prywatnych usług w zakresie ochrony ustalane są w zezwoleniu Prefetto w ramach z góry określonych limitów, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 49 WE.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo — Portugalia) — Fazenda Pública — Director Geral das Alfândegas przeciwko ZF Zefeser — Importação e Exportação de Produtos Alimentares Lda

(Sprawa C-62/06) (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 1697/79 — Artykuł 3 — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Czyn podlegający postępowaniu sądowemu w sprawach karnych — Organ właściwy w zakresie dokonania kwalifikacji czynu)

(2008/C 51/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fazenda Pública — Director Geral das Alfândegas

Strona pozwana: ZF Zefeser — Importação e Exportação de Produtos Alimentares Lda

przy udziale: Ministério Público

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supremo Tribunal Administrativo — Wykładnia art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1697/79 z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie odzyskiwania po dokonaniu odprawy celnej należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie były wymagane od osoby zobowiązanej do zapłaty za towary zgłoszone do procedury celnej przewidującej obowiązek uiszczenia takich należności (Dz.U. L 197, str. 1) — „Czyn podlegający postępowaniu sądowemu w sprawach karnych” — Pojęcie i kwalifikacja

Sentencja

Kwalifikacja czynu jako „czynu podlegającego postępowaniu sądowemu w sprawach karnych” w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1697/79 z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie odzyskiwania po dokonaniu odprawy celnej należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie były wymagane od osoby zobowiązanej do zapłaty za towary zgłoszone do procedury celnej przewidującej obowiązek uiszczenia takich należności leży w kompetencji organów celnych powołanych do określania dokładnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych.

(¹) Dz.U. C 86 z 8.4.2006.